

D'un "espresso", al cafè de mitjó

written by Ferran Planell | 17 d'agost de 2016

Un bon cafè exprés requereix un gra de qualitat que hagi estat molt correctament i infusionat a una pressió de 9 bars amb aigua a 88º de temperatura durant 25 segons ([The Certified Italian Espresso and Cappuccino](#)).

El cafè de mitjó, expressió pròpia del temps de l'estraperlo, no era altra cosa que el beuratge aconseguit en bullir per segona vegada el marro, residu de la primera.

Deixant a banda possibles divergències palatals, suposo que coincidireu amb mi en què la diferència entre un i altre tipus és substancial.

Al novembre del 2010, va irrompre al Parlament de Catalunya una coalició política que sota les sigles de SI (Solidaritat Catalana per la Independència) tenia –i encara té– com a principal objectiu, aconseguir la independència de Catalunya. Llavors, aquelles legítimes ànsies mancades de complexos que destarotaven l'assentat autonomisme, van ser titllades "d'independentisme exprés".

Un "exprés" no referit de ben segur en termes cafeters, sinó més aviat per qüestions de velocitat. Eren èpoques de metàfores nàutiques i de trens que circulaven per diferents vies amb parades a totes les estacions.

Malauradament –la política té aquestes coses– dos anys més tard, l'esmentada coalició va ser escombrada amb molta cura de l'arc parlamentari. Començava allò que ara anomenem "el procés". Havien canviat les presses, per l'anar fent.

Quatre anys després seguim fent camí. Això sí, pacients, en processó, xino-xano, sense estressar-nos, sense que a ningú li pugin els colors per allò anomenat "temps perdut". Sense que s'hagi demanat cap responsabilitat política a cap dirigent, per haver deixat que es perdés l'efervescència aconseguida per la mobilització del poble. Sense cap penediment públic pel

desgavell del què havia de ser un referèndum com cal. Sense que ningú als qui la paraula unitat feia venir basques, hagi entonat un "mea culpa" per forçar que es trigués gairebé un any a convocar unes eleccions plebiscitàries, unes eleccions que fetes molt abans, tenien uns altres resultats garantits. Sense que s'hagi fet cap assemblea per decidir en quina assemblea es votaria fer una assemblea a fi de deixar de posar bastons a les rodes a un procés de per si ja prou lent.

Amb tanta dilació, s'ha deixat entrar dins l'escenari polític l'efecte PODEMOS. Ara són ells qui sota la marca "Catalunya sí que es pot" arrepleguen a aquells descontents que, sense ser independentistes convençuts, abans s'aixoplugaven sota el paraigua de la il·lusió d'un país nou per tal d'aconseguir alliberar-se de la incompetència continuada dels qui governen a Madrid.

D'anar més o menys sobrats, hem passat a anar justets. Tan justets, que ara fa patir.

Vaixells o trens a banda, a mesura que passa el temps i amb tant de marro pel mig, cada cop tinc més el regust de què m'han canviat la tassa d'un bon "espresso" per un aigualit "cafè de mitjó".